

ved Udpantning, de skulde have Rente af, derimod ikke det Beløb, som var eftergivet af Ministeriet, og som vi ogsaa skulde have tilbage. Jeg forstaar ikke, hvorfor der skal være den Forskel, at vi faar Rente i det ene Tilfælde og ikke i det andet. Det synes jo, og det sympatiserer jeg med, som om man i Finansministeriet, naturligvis navnlig under den nuværende Situation, vil være villig til at tage lempeligt paa de paagældende Skatteydere. Og det kan være fuldkommen godt og rigtigt, at man gør det, for mange Gange har man Haab om ved at tage lempeligt paa dem at faa nogen Indtægt, medens man derimod ved at pante og gøre Udlæg i deres Virksomhed og deres Ejendele udsætter sig for slet ingenting at faa eller faa mindre, end man ellers vilde faa. Derfor anerkender jeg denne Bestræbelse for at tage imødekomende paa dem og ikke straks gaa til Udpantning, men jeg vil gerne bede den højtærede Finansminister sige mig, hvorfor Kommunerne i det ene Tilfælde faar Rente af for meget indbetalt Skat og ikke i det andet Tilfælde.

Dernæst er der en Bestemmelse, som jeg synes udmærket godt om, og det er, at naar der er givet Henstand med Skattens Betaling, skal Udpantningsfristen først begynde paa det Tidspunkt, da Henstanden hører op. Det synes jeg er en udmærket Bestemmelse, og jeg vilde ønske, vi kunde faa den ogsaa for Kommunerne. Der er mange Tilfælde, hvor vi ikke paa nogen Maade, synes vi, kan give Henstand, skønt vi meget gerne vilde gøre det, for derved vil Udpantningsretten fortabes, og hvor vi derfor kommer til at optræde noget haardere, end vi ellers behøvede. Det synes jeg derfor er en god Bestemmelse, og jeg vil ønske, at vi meget snart ogsaa maatte faa den til at gælde for de kommunale Skatter.

Endelig skal jeg til sidst sige et Par Ord om de enlige Personer. Enlige Personer har en meget stærk Uvillie mod at betale Skat — ja, det har maaske alle, naar det kommer til Stykket, men de enlige Personer har ogsaa hidtil haft lettere ved at unddrage sig Skatten end bosiddende Personer, og jeg vilde med Glæde være med til i Udvalget at arbejde paa en Ordning, hvorved man forhindrede, at denne Be-

stræbelse lykkedes i alt for stor Udstrækning. I Øjeblikket er det saaledes, at vi naturligvis, naar der ikke er noget at pante i, naar Fogeden møder i Hjemmet, kan gøre Udlæg i deres Løn, men saa skal vi møde netop i det Øjeblik, da Lønnen udbetales, og det er jo ikke altid saa nemt at afpasse lige Øjeblikket, selv om det tidt lykkes, men jeg synes, det vilde være udmærket, om man kunde faa en Bestemmelse om, at naar det havde vist sig, at der ikke var noget hos disse ugifte Personer at pante i, saa kunde man uden ligefrem at skulle behøve at møde i netop det Øjeblik, Indkomsten udbetales, lægge Haand paa den paa et Tidspunkt, der passede Sognefogeden eller Civildommeren, og sige: Vedkommende har ikke betalt sin Skat og har ikke noget, der kan pantes i, og vi maa lægge Beslag paa den Indtægt. Der er virkelig ikke Spor af Mening i, at vi her gør os Umage for at lave en god Skatteordning, som letter Byrderne for de gifte og for Folk med Børn og giver dem noget mindre Skat at betale, naar saa Skatten for de ugifte kun bliver en Skat paa Papiret. Vi maa se at finde Udveje til, at alle de, der skal betale Skat, ogsaa betaler den. Vi ligner Skatten saa retfærdigt som muligt, vedtager saa retfærdige Regler som muligt, søger at skaane dem, der har mindre Evne, og lægge Skatten paa dem, der har god Evne til at betale, men er der endelig lignet Skat efter disse demokratiske Regler, saa skal Folk ogsaa betale.

Det var det, jeg havde at sige om det foreliggende Lovforslag, og jeg skal slutte med at udtale Ønsket om, at man maa faa Held med Bestræbelserne for dels at faa Skalaen og Fradragene ændret noget og forbedret og navnlig at faa Ligningen og Ligningsmyndighederne indrettet saaledes, at vi virkelig kan faa en god Ligning, som rammer Indtægten, lige meget hvem der har den, enten det er paa Landet eller i Byen, enten det er den ene eller den anden Samfundsklasse.

Der er jo ogsaa et andet Lovforslag til Behandling nu, nemlig Forslaget om Afgift af Arv eller Gave; men med Hensyn til dette udtalte det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sig saa udførligt og saa afgørende paa vort Partis Vegne, at jeg ikke finder Anledning til at udtale mig nærmere derom.